עו.

לד א מיי׳ פ״ז מהלכות מעשר שני הככה יח: לה ב מיי פרק ה מהלכות שמיטה ויובל הלכה ד: לו ג מיי פ"י מהלכות נזירות הלכה 1:

מוסף רש"י

. הנח לתרומת תבלין דרבנן. דראשית דגנך תירושך וינהרך כתיב (פסחים מד.) למחרת מביא (פטורט מוד) לבחדת מביא אשמר. בתוספתא נזירות קתני לה, מי שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מלורע מוחלט טמא ספה טהור, אוכל בקדשים אחר ס׳ טפק שהר, מוכל בקדשים מחד עום כר', כ' שמעון אומר למחרת יום ששים מביא אשמו כר' (מנחות קה.). למחרת של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו הבאת קרבנותיו מביא את אשמו **כו'** (נדה ע.):

נוםחאות רש"י כת"י

וכולן רשחין כהנים. משנה היא לחמו בפ׳ כל המדיר (דף ב:) כל הקדשים רשאין הכהנים לשנות באכילתן כו' דכתיב בהו לך נתתים אוכלין: ותכלי תרומה. אע"ג דקא ממעט זמן אכילת תרומה: אין לוהחין סרומה בכסף מעשר שני דרב יוסף: אמר ליה אמאי לא מוסבים. מהאי נמי: לבים הפסול. סוספים. מהחי נמי: גנים הפסוג. שלריך לאכול השתן בחוך זמן הביעור: ההא נמי דרגנן. מרומה ירק, והיינו דפריך ליה אי הכי דבתרומה דרבנן איירי איפכא מיבעי ליה אין מבשלין ירק של תרומה בשמן של שביעים אבל השמא דמנא מרומה שמן הא דאורייתא היא דכתיב ראשים דגנך מירושך ויצהרך ואפ״ה שרי ר׳ שמעון: דאיעריב. שמו בירה חי מתנון: החינורים. שמן בירק חי ועל כרחי יבשלם יחד כדמפרש וחזיל שאי אפשר לפוחטן שלא ישאר קלת: הא לא דמי מו. פיומל דקושיא היא: חסיכה בחסיכות. מתני היא דקתני יאכלו כחמור שבהן ואפי׳ רבנן מודו בה והכא אי בדאיערב עסקינן לא הוו ורחמנא אמר לאכלה ולא להפסד: למחרם מביא אשמו ולוגו עמו. גבי ספק מצורע תניא לה בתוספתא במסכת נזיר: **(מחרת.** ביום השמיני מביא אשמו ולוגו עמו כו':

שיטה מקובצת

חבי גמי דרבגן. פ"ה דמיירי בתרומת ירק דרבגן ועל זה פריך אי הכי איפכא מצעיא ליה דנהוי מוכח בברייתא דמיירי בתרומה לרבנן. וזה דוחה דחיך היה טועה בזה לומר דמיירי בתרומת ירה להי טומה לנחיל במדומת דרבנן, דבברייתה מוכיר בהדיא שמן של תרומה. לכך נראה דה"פ ה"נ דררבנן פי' דשמן של תרומה דקתני בברייתא מיירי בשמן שומשמין ואגוזים דמרומה דידהו לא הויא אלא ורומה אלא שמו של יצהר. ועליה מרונום מהנו שמן ב-פריך אי הכי דמיירי בתרומה דרבנן איפכא מבעיא ליה למימר ירק של זרומה בשמן של שביעית דלא ליתי למטעי כלל בתרומה דאורייתא. אלא דחיישינן (להבאת) [להבאה] לבית הפסול גליון: תוד"ה אין לוקחין. פי' בקונמרם כו'. ולא נהירא דאי אין לוקחין בדמיהן תרומה כדלעיל, דלעולם מה שאין ממעט באכילתו פתח ברישה. ועוד מתוד המשנה כו׳ לכסנים (מהר"פ): ד"ה למחרת. פי' בקונמרם למחרת יום שמיני. נ"ב ימיירי בספה נזיר טמא ומצורע וחוח אחרותה: אי קודם מתן שבע כו'.

אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שני מפני שממעם באכילתה. פי׳ בקונט׳ דמתחלה שריא לאונן כדאמר בפ׳ הערל (יבמות דף עא.) זרות אמרתי לך ולא אנינות והשתא אסירא דמעשר אסור לאונן וגם בעי חומה ותרומה לא בעי חומה ומחוך המשנה משמע שאין הקפידא

משום תרומה אלא משום מעשר דמעיקרא שרי לזרים והשתא אסור וגרסי׳ בסדר המשנה שו באכילתו שו כו׳ והכי איתא במס' מעשר שני (פ"ג מ"ב) אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שהוא ממעט באכילתו ור"ש מתיר אמר להם ר"ש אם החילו בזבחי שלמים שהוא מביאן לידי פיגול ונותר לא נקל בתרומה מה ז לי היקל בזבחי שלמים שכן מותרין לזרים נקל בתרומה שהיא אסורה לזרים פירוש אמר ר"ש אם הקלנו ליקח שלמים מכסף מעשר אע"פ שמביא המעשר לידי פסול פיגול ונותר כ"ש שלוקחין תרומה הקלה מכסף מעשר אמרו לו אם לוקחין שלמים שמותרין לזרים כמו מעשר אבל אין לוקחין תרומה שגורם למעשר להיות אסור לורים. הגה"ה:

י למחרת מביא אשמו ולוגו עמו. פירש בקונטרס למחרת

יום שמיני ובמנחות (דף קה.) פי׳ למחרת יום ששים והכל חחד דאספק נזיר טמא וספק מצורע טמא קאי כדמוכח בתוספתא דנזיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק נזיר טמא וספק או נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה ספק מצורע טמא פירוש מוחלט ספק מלורע טהור פי׳ שטהר כבר אבל מצורע ודאי היה פירוש בחד גברא איירי שיש בו כל ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים ושותה ייו ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים

וכולן הכהנים רשאין כו'. משנה היא בפ' כל החדיר (לקמן דף 5:) וגבי קדשים קאי: לשנות באכילתן כגון לאכלן ללויין כו'. אמר ח קרא לך נתתים למשחה (במדבר יח) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין 0: וסבלי סרומה. ואע"ג דקא ממעט בזמן אכילם תרומה: אין לוקחין

מרומה. הכהנים בכסף מעשר שני בירושלים: מפני שממעט בחכילתה. במקום אכילתה דמעכשיו לא יאכלנה אלא בירושלים: כי אתא. אביי קמיה דרב יוסף: א"ל אמאי לא תותביה. נמי מהא: לבית הפסול. כשלריך לאכול השמן בומן השביעית: ה"נ דרבנו. תרומת ירק: אי הכי. דמשום דרבנן הוח: איפכא מיבעיא ליה למיחני. אין מבשלין ירק של תרומה בשמן שביעית ורבי שמעון מתיר אבל השתא שמן תרומה דאורייתא היא דכתיב (שם) כל חלב ילהר וקח שרי ר"ש: דחיערב חו. שמו בירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש לקמיה דאי אפשר לסוחטו כולו ממכו: הא לא דמי כו'. סיומא דקושיא הוא: חסיכה בחסיכום. מתני׳ היא וקתני תאכל כחמור שבהן ואפילו לרבנן והכא נמי אי בדאיערב עסקינן לא הוו פליגי רבנן עליה: וקמפסיד בשביעים. ורחמנא אמר ש לאכלה ולא להפסד: למהרת. בספק מלורע מוחלט וספק אינו מוחלט קאי. למחרת ביום השמיני: ח שחיטה בלפון ובהונות. כחומר חשם: וסמיכה ונסכים ותנופת חוה ושוק. כחומר שלמים.

פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה ירבי שמעון אומר ילמחרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר אם של מצורע יו הרי זה אשמו וזה לוגו

⁶וכולן רשאין כהנים לשנות באכילתן לאכלן צלויין שלוקין ומבושלין ולתת לתוכן תבלי חולין ותבלי תרומה דברי ר' ישמעאל או אמר ליה הנח לתרומת תבלין דרבנן איתיביה אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני מיי שממעם באכילתה ור' שמעון מתיר אישתיק ליה כי אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אמאי לא תותביה מהא ביאין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה ישלא יביאו קרשים ב לבית הפסול ור' שמעון מתיר א"ל אביי ולאו מי אותביתיה מהא דתבלין ואמר לי הנח לתרומת תבלין דרבנן הכא ו נמי (תרומה) תרומת ירק דרבנן אי הכי איפכא מיבעיא ליה למיתני ירק של תרומה בשמן של שביעית ולאו מי אותביתיה ממתני' דמתיר רבי שמעון ואמר לי דאיערב הכא נמי דאיערב אי דאיערב מאי מעמייהו דרבנן מידי דהוה אאשם ושלמים מי דמי התם אית ליה תקנתא ברעייה הא לית ליה תקנתא ברעייה הא לא דמי אלא לחתיכה שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאוכלם כחמור שבהן מתקיף לה רבינא מי דמי חתיכה שבחתיכות לית לה תקנתא כלל האי אית ליה תקנתא בסחימה ורב יוסף היכי נסחומ וכא נסחום מובא קא מפסיד בשביעית נסחום

טהור מגלח פחות משלשים יום לא ומנה עשרים ושלשה יום להשלים שלשים מנה שלשים ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש 🗗 שלש בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי מיר נמי טעונין חנופה חה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אבל עולה יכול להביא על חנאי והיינו דקתני כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו אובה ואם לאו הרי זו נדבה כילד הוא עושה להחמיר עליו מביא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא [שתי] לפורי דרור כדין כל המצורעין ביום תגלחתן וחטאת העוף פירוש כדין נזיר טמא דשמא נזיר טמא הוא וחגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה (יש) שחטאחו מעכבתו מלמנות נזירות 🖦 אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי אריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלת בסופה לטהרת ארעתו והאשם ישהה עד תגלחת הטומאה 🖦 שיעשה אחרי טהרתו בודאי מן הלרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת נזרו כמו שמפורש בסוף הברייתא דימי לרעתו אין עולין לימי נזרו ותגלחת לרעתו אינה עולה לתגלחת נזרו כדאמרי׳ בפ׳ מי שאמר הריני נזיר מגלח (מיר דף יז:) ובפ׳ ב׳ נזירים (שם דף ס:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כר׳ עקיבא דאמר במס' נזיר [דף מד:] אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכא נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שוהה מגלחתו ומחנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פירוש עולה שאמרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהתצורעים מגלחים יו ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' ונראה שחסר מן התוספתא וסופר שלשים יום וגרסי׳ וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו׳ שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח מגלחת שניה ללרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ויביא עולה, וחטאת ושלמים וישהה יח עד סוף טירות טהרה שאחר טהרת לרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה וזו תהא חובה וחטאת העוף שהבאתי בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספיקו 🖾 מגלח ראשו ווקנו וגבות עיניו כדרך מלורעין וחגלחת זו היתה ראויה ליעשות בסוף שבעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אבל לא היה יכול משום דגילות ספק מצורע אינו דוחה איסור גילוח הנזיר רבי שמעון אומר מחר בו יביא אשמו ולוג בידו כדין מצורע בשמיני שלו והוא יום ששים ואחד ומחנה עליו לפי שהוא ספק מצורע וחטאח מצורע שמעכבת טהרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת בהמה באה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו 🙉 לאחרים ויהא עני ויביא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לטעמיה דאמר במס' ערכין (דף n:) אפי' היה עשיר בשעה שהביא ליפורים או בשעת הבאת אשם והעני הכל הולך אחר חטאת ואפי' לתנאי דפליגי עליה איכא לאוקמא להא דהכא ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מצורע הוא הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתוח יין וליטמא למחים אינו יכול שאין ימי נזרו עולין לו מחוך ימי לרעתו כילד יעשה לדברי בן זומא שאינו 💷 מלריך לבקש אחד מן השוק לידור כנגדו במיר כמו שמלריך ר' יהושע בפרק שני מירים (מיר דף נט:) סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח פירוש ספק מגלחת טומאה וספק חגלחת טהרה דשמא מצורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותו רק ללרעתו שאין ימי נזרו עולין מחוך ימי 🖘 לרעתו ולסוף שבעה אחר טהרת ימי לרעתו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אבל הואה לא בעי שכבר הזה ושנה ואפי׳ לסוף שלשים אינו יכול עד בין שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום ספק תגלחת טומאה שאינו יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיביא חטאת וכדפרישית ומתנה עליה כתנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות שאם אינו נזיר עכשיו כלל שכלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אך התגא לא חש לפרש כל זה סופר בתו שלשים יום

יום כיצד אמרו לו נזיר טמא אתה לא ומנה שבעה הזה 🖘 ושנה גלח והביא קרבן מנה שבעה יו ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין

 לקמן 5: ירושלמי שביעית
פ״ח ה״ז, 3 מע״ש פ״ג מ״ב,
ג שביעית פרק ח משנה 1,
בכורות ק:], 6) נזיר ק. מנחות קה. נדה ע. ירוש' נזיר פ״ח ה״ב, ו) לקמן צא., נה, לי יו הב, יו יין לקום בא., לו פסחים גב:, לו שייך לע"ב, לו ירושלמי מע"ש פ"ג ה"ב, יו עיון ברמב"ס פ"י מהל' מירות וכל"מ וע' רע"ק.

שינויי נוסחאות

א] ל"ל ר' שמעון (ש"מ וגלי וכ״ה במשנה להלן). ועי' חיכת הקדש: ב] תינת קדשים מוחק בש"ח. ובחשניום הגיר' שלא יביאנו לידי פסול: ג] 3"ל הכי יביאנו לידי פסול: ג] 3"ל הכי נמי דרבנן והשלר נמחק (*ש"ם): ד] נד"ו תאכל: ה] מצורע הוא הרי (*ש"מ): ו] **דאמר** (ש"מ הרי (יש"מ): דן דאמר (ש"מ וצ"ק): דן כח"ל מיקן דאי איערב. וקאי לפרס אלינים לרכנן, עש"ב. וע' פ"מי: מ'] באכילתו והכי כל"ל ומיבת כו' נמחק (ש"ח): ין ל"ל אמרו לו מה אם (מ"ח): ז (כ"ל אמרו דו מה אם היקל בזבחי (מ"מ. וב"ח במשריות: או 5"ל פפק (מ"מ): במשריות: או 5"ל שבעה דהוה ושנה בלהן והביא: מ"ל שבעה דהוה ושנה בלקש (צ"ק): יד] פירוש עד שיורק הדב עליו, דשלש שיח ק יחום בכלו, ושים בהחת כרי כל"ל (צ"ק): מון ל"ל נוירות טהרה (ש"מ): מון כ"ל דאשם נזיר טמה ישהה עד תגלחת נוירות הטומה שהיה התגלחת השלישית. והל"ק הגיה שניה (במקום הטומאה). וחינו מובו. (מתקום הטומאה). ואינו מוכן. עי מידי ולסמית: יון מגלחים עי מידי ולסמית: יון מגלחים ואחר גילות זה תחוב התוספתא ומבדי מי כל לנית (פיים): יום | ל"ל ספק ומבדיה (פיים): כן ל"ל ספק (פיים): כאן כ"ק לשון התוספת שם, וכאון מיים) כאן כ"ק לעוד התוספת שם, ומסיר: נכסיר: כבן ל"ל פיים שאינו (פיים): בבן ול"ל, פיים שאינו (פיים): בבן וליים ומחת והיים וביים ומחת והיים ומחת והיים וביים ומחת והיים ומחת והיים וביים וביים ול"ל לבלה מחת והיים וביים וביים וביים ול"ל לבלה מחת והיים וביים וביים ול"ל לבלה מחת והיים וביים וביים וביים ול"ל לבלה מחת והיים וביים וביי נמחה וכי"ב וג": כדו ל"ל לגלח נתחק (בייב 12): ברן ל"ל לגדה עד (מות מייב): בהן) וסופר עד (שית וציק): בהן) וסופר (ציק): בון בירושלמי דמיר פ"ח ה"ב גרס בברייתה שלבון והיינו דמבית כל קרבנותיו בשלמות. ב"למות. כ"פ הפנ"מ וקה"ע שם. וכ"כ מות' זויר כץ ע"א ד"ה רבעית. וכן פי׳ בחס"ד על התוספתא. זכן פי׳ בחס"ד על התוספתא. אבל התוס׳ דדן הבינו דר"ל קרבן שלמים ומש"ה מקשו להלן אמאי לה חוכיר גם חטאת בהמה: בון ועולת (כי"ב וצ"ק):

ליקוטים

. השייך לעמ׳ זה ר׳ בעמ׳ קודם ומתנה עליהן ויאמר אם מצורע . אני הרי זה אשמי ואם לאו הרי זה שלמי נרבה. אשם זה נשחט בצפון וטעון מתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל לזכרי כהונה. ולא הודו לו חכמים לרבי שמעון הודו לו חכמים לרבי שמעון שמביא קדשים לבית הפסול. להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק, להביא חטאת העוף אין י יכול שהעשיר שהביא קרבן עני לא יצא ריצד טושה ירחור ורחיו לא יצא. כיצד עושה יכוווב ננסיו לאחר ויביא קרבן עני נמצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עליהם ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה ספקי. ווטאו ראם לארוור וה ספקי. ראוכל בקדשים מיד, אבל לשתת יין וליטמא אין יכול שאין ימי נזרו עולין לו בתוך ימי צרעתו. כיצד תעשה לו כדברי בן זומא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח, ומביא חמאת הטוף ומחוה טליה ואומו זוטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, ואם טהור אני עולד מחובתי וחטאת ספק, וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים, ומביא עולה ומתנה שלמים, ומביא עולה ומונה עליה ואומר אם טמא אני עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי, אם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה והחטאת העור ספקי. ות הובר ההוטאת הכוף ספקי. ומגלח ואוכל בקדשים לאחר ששים יום, ושותה יין ומטמא למתים מיד. במה דברים אמורים בזמן שנזר שלשים, אבל נזר

שבים עפידות של הצד בקשים החומה יין הטטמא למונים לאוז אובצ שנה. טמם בהיא בטפק ומחתה בהיק ומטמא למתים לאוז של הפידים שהמצורע צריך בי תגלחות, אחת מידי יום, שתיין ומטמא למתים לאחר שבעים וארבעה יום. טמא בוראי ומוחלט בוראי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים, ושתה יון ומטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. ע"כ. ולפרש התוספתא כפי מה ששניה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך בי תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"ל טול ולו טהור מלטמא משבב ומושב. והשנית אחר ימי ספרו. שתיין כשהן בספק אין דוחות את הנוירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה נוצל בע"ל בע"ל ולימי נוירות. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה, מכיא למחרתו ב' כבשים אחד לעולה ואחר להשאת והשל האחד ששם ושתי תורין אחד חטאת ואחד עולה. והנויר טמא אחר שמוה וכובל מגלח, וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד שלה אינן מעכבין. והנויר טהור אחר מלאת מביא כבש למשה ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (ספף יוד שסור. שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנויר טהור אחר מלאת מביא כבש למולה ומור באת קרבנותיו (ספף יוד שסתר. שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנויר טהור אחר מלאת מביא כבש למולה ומצלה אחר הבאת קרבנותיו (ספף יוד שסתר. שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנויר טהור אחר מלאת מביא כבש לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (ספף יוד שסתר. שהמת היוד לוולה ורבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אור מלאת הביא כדשה ביותר בי בשים אחר לאת מביא כבש לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו מסוד יוד שסתר שמות היוד לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת היודים להציר שלחים היודים להציד מולה את מביא כבש למולה ביוד השתיים היודים להציד שלחות היודים לאחר ביודים להציד מורה ביודים לאחר מביד מחת היודים להציד מולם למור מור מלולה מול ביודים להצדים להצדים להצדים להצדים למור מבשים להצדים להצדים לאחר מור בשלם מות להצדים להודים לאחר מור מור ביודים להצדים למור מור ביודים להצדים להצדים לאחר מור מביד מבשל ביודים להצדים להצדים להצדים להצדים למור מבור מורים להדים להצדים למדים למבור מור ביודים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים למצבים להצדים להצדים להצדים להצדים לבשל הצדים להצדים להצדים להצדים להצדים למור ביוד מבור בלות הצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים להצדים למוד מודים להצדים להצדים להצדים למוד מבור במוד מודים להצ

ומביא קרבנותיו שלמים ביו ודאי טולת ביו בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב׳ תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב. והשנית אחר ימי ספרו. ושתיהן כשהן בספק אין דוחות את הנדירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן. וימי צרעתו וכז ימי ספירו איז עוליו לו לימי נזירותו. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה. מביא למחרתו ב' ככשים אחד לעולה ואחד לאשם וכבשה אחת לחטאת. ואם דל הוא כבש אחד אשם ושתי תוריז אחד חטאת ואחד עולה. והנזיר טמא אחר שמזה ושונה וטובל מגלח. וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר. ואחד שהביא חטאתו ואד לשלמים ומגלח אחר המהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת